

[Finansministeren.]

lavere skatter. Jeg har tidligere haft lejlighed til at påvise, at der var den forskel mellem SF og det konservative folkeparti, at medens det konservative folkeparti satte sig helt udenfor — ja, sammen med de uafhængige, jeg var lige ved at sige naturligvis — så har SF ikke indtaget dette negative standpunkt, men har sagt: vi vil gerne være med til at skaffe de penge, der skal til for at føre denne fornuftige politik. Men man har ikke villet være med til at gøre det på den måde, regeringen har villet det, igennem afgifterne, og jeg har været på adskillige møder op til kommunalvalgene, hvor det netop har været SF-folkene, der stærkest angreb regeringen og finansministeren for disse skatter, vi nu kom med, disse afgifter, disse buketter, vi ustandselig kom og plagede befolkningen med. Vel er det rigtigt, at man principielt har taget dette standpunkt, men ude på møderne går agitationen nu alligevel imod regeringens finanspolitik, og den går på en hård måde, hvad enten det så er ved et møde på skibsværfterne i Helsingør, på B & W eller andre steder. Jeg vil bede om, hvis SF mener noget med denne stilling — og det tror jeg, de gør — at de så også vil moderere angrebene ude på arbejdspladserne. Det, det drejer sig om, er nemlig at få fagbevægelsens folk — og her tænker jeg ikke på lederne inden for fagforeningerne, for de forstår det, men på vores folk ude på arbejdspladserne — til virkelig i tilstrækkelig grad at forstå, at det er nødvendigt at føre denne økonomiske politik for at sikre fuld beskæftigelse. Her bliver vi undermineret og undergravet ikke mindst af de talsmænd, som SF har ude på arbejdspladserne og i disse forsamlinger. Jeg beder altså om, at man tager dette op til overvejelse. Jeg tror, det er vigtigt, at man fra fagbevægelsen, fra tillidsmændene bakker den økonomiske politik op, som regeringen forsøger at føre bl. a. igennem finansloven. Vi kan strides om, hvorvidt midlerne skal skaffes på den ene eller den anden måde, ved afgifter eller ved direkte skatter, men lad os ikke strides om, at der skal føres en økonomisk politik, som kan underbygge den fulde beskæftigelse.

Til hr. Rimstads bemærkninger angående ændringsforslag nr. 10 til § 1 vedrørende

en ny tekstanmærkning, nr. 20 til § 1, kan jeg sige, at vi naturligvis i høj grad er opmærksom på spørgsmålet vedrørende fusioner på andre områder. Jeg kan ikke her i dag give tilsagn om nogen bestemt stilling til spørgsmålet; vi arbejder i øjeblikket med det i finansministeriet, så det er i hvert fald ikke glemt. Jeg kan uden at give udtryk for nogen bestemt holdning til det sige, at det vil blive behandlet ud fra en saglig vurdering og ud fra en positiv indstilling over for fremme af dansk erhvervsliv.

Jeg tror hermed at have været igennem de vigtigste spørgsmål. Måske kan jeg lige oplyse — det er vist normalt at gøre det ved tredje behandling af finanslovsforslaget — at kasseoverskuddet for det finansår, vi er inde i, og som er ved at være slut, nu skønnes at blive ca. 600 mill. kr. Forbrugsafgifterne er, som vi alle ved, indgået væsentligt dårligere end beregnet, men samtidig vil udgifterne, så vidt vi nu kan skønne, komme til at ligge noget lavere end bevilningstallene. De samlede drifts- og anlægsudgifter i 1965-66 forventes nu at blive ca. 13.230 mill. kr.; det er knap 2.100 mill. kr. mere end året før, men af denne stigning skyldes den langt overvejende del de lønforhøjelser, efterslæb og prisstigninger, der i fjor dels blev gennemført, dels måtte tages til efterretning også af staten på dens budget. Den reale udgiftsstigning i indværende år har været ca. en tredjedel af den samlede stigning, d. v. s. ca. 650 mill. kr.

Jeg vil også lige gøre et par bemærkninger om den reale udgiftsstigning i 1966-67. Den vil andrage ca. 800 mill. kr. eller ca. en tredjedel af budgetstigningen. Den største stigning findes i udgifterne til folke-, invalide- og enkepension; her blev der jo i fjor og i forfjor gennemført ny lovgivning med udvidede ydelser; det drejer sig om op imod 300 mill. kr. i merudgift på disse poster. Den næststørste stigning vedrører uddannelse og forskning dels på undervisningsministeriets budget, dels på en række andre budgetter. Lægger vi disse forskellige poster sammen og medregner øget byggevirkksomhed til undervisningsformål, får vi en samlet reel stigning inden for dette område på små 200 mill. kr. Endvidere er der sundhedsvæsenet og de sociale forsorgsinstitutioner, hvor den samlede reale stig-